

Marsut vaelsivat voittoon Lapland Wilderness Challengessa

TEKSTI: JUHA JUSSI LEHTONEN

Lapland Wilderness Challenge -vaellussuunnistuskilpailu käytiin Vätsärin ja Kaldoaivin erämaa-alueilla 1-5.8.2020. Osallistujien tavoitteena oli ehtiä viiden vuorokauden aikana mahdollisimman pitkälle 500 kilometrin mittaisella reitillä. Kilpailu käytiin 2–5 henkilön joukkueina miesten, naisten sekä sekasarjassa.

Kuultuani Lapland Wilderness Challenge -tapahtumasta ensi kertaa, kiinnostuin heti. Koronan vuoksi kaikki tavoittelemani kansainväliset tapahtumat olivat peruttu, mutta tämän tapahtuman järjestäminen varmistui kesän kuluessa. Koska en saanut seurata vakiokavereistani, laitoin Facebookin Helsinki Trail Runners Club -sivulle viestin:

"Olen Lapissa heinä-elokuun vaihteessa ja haluaisin osallistua Lapland Wilderness Challenge -juoksuvaelluskilpailuun. Kisa on viisipäiväinen ja matkaa kertyy runsaasti. En ole vielä löytänyt kaveria tapahtumaan. Oletko samassa tilanteessa tai onko joukkueesi kokoonpanoon tullut muutoksia? Saisimmeko joukkueen kasaan? Olen kokenut suunnistaja ja Lapin kävijä. Odotan tavoitteellista juoksutrekki-vaellus-tekemistä erittäin kevyellä varustuksella."

Sain heti vastauksen äkäslompololaiselta Kaisa Reiniukselta ja pian joukkueemme Marsut oli muodostettu. Kaisalla oli entuudestaan riittävästi ultrajuoksutaustaa ja suunnistusosaamista. Mutta mikä parasta, hän oli eräopas ja tehnyt vaativia kesä- ja talvivaelluksia Lapissa, sekä huiputtanut vuoria siellä sun täällä. Minun ei siis tarvinnut painottaa varusteiden tärkeyttä tai neuvoa repun pakkaamisessa.

Tapahtuma aiheutti sopivaa jännitystä meissä molemmissa, sillä näin pitkiä erämaakilpailuja ei järjestetä koko maailmassa kovinkaan montaa. Olen osallistunut kestävyyskilpailuihin lukuisissa lajeissa jo 27 vuoden ajan, ja monipäiväiset seikkailu-urheilukilpailut sekä ultramatkat tulivat ohjelmaani vuosittuhamen vaihteessa. Olen osallistunut pisimmillään viikon mittaisiin tapahtumiin ääriolosuhteissa. Olin varma, että minun ja Kaisan lähtökohdat kilpailuun olivat kunnossa.

Nöyränä lähtöön

Haimme Kaisan kanssa varusteissa äärimmäistä keveyttä, ja olimme valmiit tinkimään mukavuudesta. Emme kuitenkaan olleet valmiita ottamaan mitään kohtuuttomia riskejä, joita Lappi voi helpostikin tarjota. Varmistimme yhdessä, että varusteet, osaaminen, työnjako ja muut yksityiskohdat olivat hallussa, jotta voisimme keskittyä täysillä itse suoritukseen.

Tapasimme Kaisan kanssa ensi kertaa kaksi päivää ennen starttia Äkäslompolossa. Kävimme yhdessä iltarasteilla lähitunturilla, jossa sain jalkoja auki pitkän ajomatkan jälkeen. Perjantaina ajoimme kisapaikalle ja tutustuimme lisää toisiimme. Neuvottelimme taktikoista, unikuviosta, ruokakätköistä, navigoinnista ja tavoitteista. Yhteinen tavoitteemme oli tehdä

Varustetarkastuksessa starttia edeltävänä iltana Jussi Riku varmisti kellojen yksinkertaisuuden. GPS oli kielletty. Reitien varrella suoritettiin lukuisia varustetarkastuksia, joissa myös kellot tarkastettiin uudelleen. Kuvaaja: Poppis Suomela

onnistunut suoritus. Tiesin, että se voisi parhaimmillaan tarkoittaa jopa kokonaiskisan voittoa, sillä useamman päivän kisoissa nainen on yhtä vahva kuin mies. Varsinkin kun nyt haettiin sinnikkyyttä, määrätietoisuutta ja osaamista. Onnella on harvoin mitään tekemistä näin pitkässä tapahtumassa. Nöyrinä valmistauduimme lähtöön.

Kisapaikalla oli kiva tavata tuttuja, kovia kisakumppaneita, uusia kasvoja ja järjestäjiä. Meillä oli kaikki pakattu valmiiksi, joten kartat saatuaamme pystyimme keskittymään täysin niihin. Piirsimme päälinjat karttoihin ja pääsimme nukkumaan viimeisille kunnan yöunille klo 23:n aikaan.

Lähtöpäivä 1.8.2020: Liikkeelle kevyesti

Lauantaina ennen starttia kilpailun järjestäjä punnitsi kaikkien osallistujien reppu. Kaisan reppu painoi 8,6 kiloa ja minun 11,8 kiloa. Reppujemme kokonaispaino oli joukkueista kevein. Pieni riski tähän keveyteen kuitenkin sisältyi: ruoat oli laskettu aivan minimiin. Pieni hätävara Lapissa täytyy toki aina olla, mutta se oli todella pieni. Ruokatarpeen laskemiseksi käytimme useita eri tapoja, mutta lopulta nojasimme omaan kokemukseemme. Ruokatautit kytkettiin tarkasti osaksi nukkumisjaksoja ja jalkahuoltoja.

Lepo-, jalkahuolto- ja energiatrategiamme perusrunko oli seuraavanlainen, ja sitä säädettiin tilanteen mukaan:

- Vuorokaudessa etenemistä 19 tuntia ja pysähtyneenä yhteensä viisi tuntia. Viiden vuorokauden ultrasuorituksen aikana ihminen tarvitsee unta vain pari tuntia vuorokaudessa, mutta tuo viisi tuntia on tarkoitettu pikemminkin jalkojen lepuuttamiseen kolmessa osassa: yöllä neljä tuntia ja päivällä 2x30 minuuttia.
- Pysähtymispaikka maastonkohdan mukaan joko veden äärellä tai varauduimme kantamaan vettä 1,5 litraa otollisempaan leiripaikkaan.

- Joka yö klo 02 majoite pystyyn, ruoaksi patukka ja kolme tuntia unta. Heräämisen jälkeen puuron keitto, jalkahuolto ja leirin purku. Tauko yhteensä neljä tuntia.
- Aamupäivällä neljä tuntia etenemistä. Säännöllisesti naposteltavaa, kuten patukoita, keksejä ja pähkinöitä.
- Klo 11 puolen tunnin tauko: jalkahuolto ilmakylvyllä ja yksi kuivamuonapussi.
- Etenemistä 11 tuntia, säännöllisesti naposteltavaa. Ei taukoja tai pysähtelyä.
- Klo 23 puolen tunnin tauko: jalkahuolto ilmakylvyllä ja yksi kuivamuonapussi.
- Vielä pari tuntia etenemistä ennen unitaukoa.

Lähtiessä reppuni painoi 11,8 kiloa. Sillä pärjättiin seuraavat viisi pitkää vuorokautta. Kuvaaja: Poppis Suomela

Kisa starttasi prologilla, joka oli muutaman kilometrin piste-suunnistus. Kartat saimme starttihetkellä. Jaoimme nopeasti rastit: minulle kahdeksan rastia ja Kaisalle neljä. Suunnistus oli helppoa mittakaavassa 1:4000, ja rauhallisesta tahdistamme huolimatta olimme takaisin lähtöpisteessä ensimmäisten joukossa. Sitten nostimme reput selkään ja katosimme viideksi vuorokaudeksi metsään.

Alussakaan ei ollut ruuhkaa, ja saimme mennä ensimmäiset rastit yksin. Taktiikkanamme oli keskittyä täysin omaan suoritukseen, mennä omassa tahdissa ja suorastaan vältellä muita. Välillä reititimme ristesivät Raivoemeliän, Matkamiesten ja Omjakonin kanssa. Kokoomarastille 3 tulimme neljantenä, jossa leimaisimme myös rastit 14 ja 26. Muut joukkueet jättivät ruokakätkönsä jo tässä vaiheessa, jonka ansiosta me pääsimme parin minuuttia karkuun. Joukkueemme oli päättänyt tehdä ruokakätkön vasta myöhemmin, joka osoittautui myöhemmin hyväksi strategiaksi.

Neljäs rastiväli oli jo pitkä ja valmistauduimme Karekkijärven kohdalla 50 metrin uintiin. Omjakon oli ottanut meidät kiinni ja

seurasi. Muut joukkueet kiersivät Karekkijärven ja ottivat tästä noin kilometrin ylimääräistä matkaa. Uida ei tarvinnut, mutta kahlasimme polvia myöten vedessä.

Tultuamme rastin 12 tuntumaan jätimme ruokakätkön. Tämä oli mielestämme hyvä paikka, sillä se tulisi vastaan huomattavasti aiemmin kuin muilla kärkijoukkueilla. Jätimme kätköön ruokaa 5-6 kiloa, ja reppuihimme jäi tasan kahden vuorokauden ruoat. Omjakonin kanssa oli mukava tehdä matkaa, mutta halusimme silti edetä yksin. Irtoimme eräässä suoylityksessä ja jäimme vähän jälkeen. Tämä sopi meille hyvin, sillä halusimme vauhdin pysyvän kevyenä. Rastille tulimme pari minuuttia Omjakonin jälkeen. Teimme ensimmäisen jalkahuollon ja annoimme jaloille ilmakylpyä. Tämä oli ylimääräinen seitsemän minuutin tauko, mutta samalla vaihdoin ja taittelin kartat, ja kaivoimme lisää energiaa reppujen etupuolelle.

Yksi lukuisista kartoista, mittakaava on 1:50 000. Luettavuus oli hyvä, ja muutoin kartta oli tähän tarkoitukseen loistava, vaikka läheskään aina kartasta ei pystynyt arvioimaan maaston kulkukelpoisuutta. Ainutakaan polkua ei tälläkään kartta-alueella ole. Ruokakätkön jätimme alkuvaiheen rastivälille 3-4 (pieni ympyrä lammen rannalla), johon nääntyneinä pääsimme vasta 2,5 vuorokauden kohdalla eli 12 tuntia suunniteltua myöhemmin. Upean luonnonihmeen Routasenkurun koimme rastilla 11. Kuvaaja: Jussi Lehtonen

Vitosvälille olimme suunnitelleet taktista iskua ylittämällä Sur-nujärven uimalla, kun muut kiertäisivät ainakin viisi kilometriä ylimääräistä. Uintimatka oli pätkittynä 400, 150 ja 50 metriä ja väleissä oli pienet saaret tai luodot. Rannalla valmistautuessamme ylitys jännitti: kohtalainen sivutuuli, raskaat kantamukset, puhallettavat kuuden senttimetrin paksuiset makuualustat ja viilentynyt sää. Kaisalla ei ollut tällaisesta aikaisempaa kokemusta, minulla sen sijaan oli runsaasti. Puhalsin molemmille patjat ylitystä lähestyttäessä, riisuimme yläosat ja laitoimme kaiken irtaavan reppuun ja kuivapusseihin. Ennen ensimmäistäkin käsivetoa etenemistaktiikkaa piti kuitenkin muuttaa kovan keinutuksen vuoksi. Ratkaisimme tilanteen laittamalla reput patjojen päälle ja menemällä vatsalleen niiden päällä. Kaisa piti nilkoistani kiinni x-asennossa ja vakautti etenemistä. Minä kauhoin edellä tasatahtiin molemmin käsillä. Järven ylitysoperaatio kesti puolisen tuntia, jonka jälkeen vaihdoimme kaikki vaatteet ja lämmitimme ruoan.

Rastille 5 tulimme suoraan (punainen viiva). Nopeasti rastilta lähdön jälkeen Omjakon (sininen viiva) oli taas kannassamme. Etenimme reilun tunnin ja päätimme pysähtyä järven rantaan ensimmäisen kerran nukkumaan. Vaikka kisan startista oli kulunut vasta 14 tuntia, oli tärkeää noudattaa unistrategiaa, eli päästä nukkumaan aina klo 02 yöllä. Venytimme unimäärää 3,5 tuntiin, sillä ensimmäinen päivä oli ollut uinteineen kova puristus. Kaisa nukkui hyvin, mutta minä vain torkahtelin, sillä suunnistamisen hektisyys piti kierroksia yllä. Kuvaaja: Jussi Lehtonen

2. päivä: Kun on alkuun päästy, niin antaa mennä vaan

Toinen päivä alkoi aamupuurolla, ja etenimme nopeasti vakio-rytmissä. Juuri ennen rastia 6 jouduimme uimaan 10 metriä. Se piristi, kuten rastivahtien Päivin ja Tiukun tapaaminenkin. Saimme kuulla Omjakon menneen jo kauan sitten yöllä. Arvelin seikkailu-urheilussa karaistuneiden poikien olleen ensimmäisen yön nukkumatta ja ero olisi pitkään iso. Mielessäni arvioin, että ehkäpä kolmannen tai neljännen vuorokauden kohdalla voisimme tavata reitillä.

Pidimme yllä pientä puristusta, mutta kertaakaan emme puskeneet, jotta jaksaisimme edetä vielä viimeisenäkin vuorokautena. Söimme kauniin lammen rannalla lämpimän ruoan ja huolsimme jalat ilmakylvyin, teipein ja puhkomalla muutaman rakkulan. Kävelyvauhtimme oli hyvä ja sauvat tukivat menoa. Väliä juoksimme alamäkeen lyhyitä pätkiä, jos alusta sen salli. Juuri ennen rastia oli hieno hiekkaranta. Rastivahti Salla sai

meidät piristymään ja kertoi Omjakonin olevan vain kaksi tuntia edellämme. Huolestuin hieman, sillä heidän oli siis täytynytkin nukkua jo ensimmäisenä yönä, ja ehkäpä pojat eivät notkahtaisikaan pahasti loppuvuorokausina.

Pitkälle rastille 9 olisi ollut jälleen useita reittivaihtoehtoja. Kartalla mikään ei houkutellut, joten valitsin suoraan. Halusin keventää lukemisen taakkaa ja menin suunnalla pitkään. Taisin pudotakin kartalta, mutta tiesin, että alueen ainoa polku tulee vastaan parissa tunnissa. Ja kun pääsimme polulle, olimme juuri rastiviivalla. Rastivälillä kohtasimme vaikuttavia harjuja, notkoja ja rantoja.

Hyttysiä riitti. 1,5 vuorokautta oli edetty ja hyttyskarkote oli loppumaisillaan, joten kuorivaatteet olivat tauoilla käytössä.

Kuvaaja: Jussi Lehtonen

Olimme Omjakonia perässä enää 43 minuuttia. Lähtö rastilta oli sujuva, mutta katastrofaalinen. Lähdin vaaran laelta täysin väärään suuntaan, sillä kartta oli väärinpäin kädessäni, kaivoin suuhuni syötävää ja pohdin tulevaa leiripaikkaa. Ehdimme laskeutella koko vaaran alas, kunnes katsoin karttaa kunnolla. Vire oli ollut tähän asti hyvä, mutta pian olisi puoliyö, ja väsymys alkoi painaa. Asetimme tavoitteeksemme viiden kilometrin päässä sijaitsevan autiotuvan. Ensin piti kuitenkin päästä takaisin vaaran yli, vesistön äärelle ja soiden yli. Kaksi tuntia rastilta lähdön jälkeen klo 02 saavuimme täydelle autiotuvalle. Emme viitsineet vallata lattiaa, vaan siirryimme ulos 100 metrin päähän. Omjakon nukkui teltassaan tuvan vieressä. Olin väsynyt ja rasittunut, mutta silti uni ei tullut helposti.

Tässä olemme rastin 8 tuntumassa Vainospään laella, kuvaussuunta kohti rastia 7. Kuvaaja: Poppis Suomela

Jossain kisareitillä. Kuvaaja: Poppis Suomela

3. päivä: Rakkulat riesana

Herättyämme söimme jälleen puurot, teimme vähän jalkahuoltoja ja lähdimme matkaan. Omjakon oli edellämme 2 tuntia ja 15 minuuttia.

35 kilometriä pitkä rastiväli oli taktisesti haastava tarjoten paljon vaihtoehtoja. Valitsimme lähes suoran reitin, pois mutkittelevilta aitalinjoilta. Suunnistaminen oli työlästä, mutta matka eteni todella hyvin ja virkeänä. Pidimme lepo-, ruokailu- ja etenemisrytmiämme hyvänä ja jatkaisimme sillä toistaiseksi.

Jalkapohjieni rakkulat alkoivat vaivata, mutta päätimme edetä seuraavaan yöpymispaikkaan ilman toimenpiteitä, ja tehdä ratkaisut jalkojen suhteen siellä. Saimme näköhavainnon Omjakonista pari kilometriä ennen rastia ja saavutimme heitä nopeasti. Tulimme rastille yhtä aikaa, jossa kävi ilmi, että pojilla oli ruoat lähes loppu. Vähissä ne olivat meilläkin, mutta meillä oli kätkölle vain vajaat 12 tuntia, Omjakonilla sen sijaan kokonainen vuorokausi.

Onneksi Kaisalla oli ylimääräistä naposteltavaa, sillä pääsisimme kätköllemme vasta noin 12 tuntia suunniteltua myöhemmin. Kaisa jakoi kaiken ja söimme ne seuraavilla rastiväleillä. Minä uuvuin pahasti rastin 11 tuntumassa, vaikka siitä oli vielä kolmen tuntia rastille 12 ja siitä vielä 1,5 km kätkölle.

Routasenkurun alue oli upea ja suunnistus sujui yllättävän hyvin, kun täysillä pinnistelin. Rastiväli 12 oli aivan kamala, jatkuvaa rynnkystä ylös, alas sekä hidasta etenemistä. Viimein kätkölle päästyämme söimme ja pystytimme teltan. Kävin ylikierröksillä, joten yö oli jälleen levoton ja heräilin jalkojen kipuihin. Kaisa nukkui jälleen kohtalaisesti.

4. päivä: Hyvää etenemistä

Aamulla teippasin jalat ja puhkotut rakkulat, vedin puolissäärensukat jalkaan ja toivoin, ettei mitään enää tarvitsisi tehdä, sillä kaikki mahdollinen oli nyt tehty. Olin uupunut, Kaisa puolestaan näytti hyvävoimaiselta.

Lähtiessämme kohti rastia 13 emme tienneet kilpailutilanteesta mitään, sillä rastit olivat olleet miehittämättömiä rastin 10 jälkeen. Tiesin kuitenkin, että hyvin oli mennyt, ja fiilis oli sen mukainen.

Auringon noustua päivästä tuli kuuma. Etenimme todella hyvin, ja suunnistimme suoraan lyhyitä rastivälejä. Tieylityksessä kohti kokoomarastia 14 kilpailunjohtaja Jouni pysäytti meidät, ja kertoi meidän olevan johdossa. Tämä oli erittäin hyvä tieto senkin vuoksi, että olimme vasta viisi tuntia aiemmin päättäneet nukkumatauon ja edessä olisi hyvää etenemistä seuraavat 11 tuntia, kunhan saisimme ruokailtua. Meitä olisi siis vaikea ohittaa.

Tunnelma oli hyvä, kun jatkoimme vaaran huipulle. Heti rastin jälkeen pysähdyimme lammen rantaan syömään. Otin sukat pois, ja jalat olivat pysyneet vedenpitävissä sukissa täysin kuivana, tosin rakkulat olivat vuotaneet pahoin. Pian Omjakon tuli lammen toiselle rannalle ja alkoi ruokailupuuhiin. Tämä ei huolettanut meitä yhtään. Saattoi olla pojilla nälkä. Olimme nyt kisanneet tasan kolme vuorokautta ja johdimme kisa.

Seuraavaksi siirryimme Vätsärin erämaasta Kaldoaivin puolelle. Tätä olimme odottaneet: kovaa alustaa, pitkiä näkymiä, helppoutta ja nautintoa. Olimme jo jonkin aikaa tuumailleet, mikä olisikaan reitimme loppuosa ja missä ehtisimme käydä. Olimmehan aikatauluttaneet olevamme rastilla 14 jo 2,5 vu-

Lyhyt rastiväli 14-15 oli mukavaa edettävää, vesistöjen kiertelyä ja lopussa jyrkkärinteisellä vaaralla könyämistä. Tässä tein 10 minuutin virheen (punainen viiva), kun en erottanut kartalla valtavan jyrkänteen suuntaa. Lopulta hain suunnalla "järjenvastaisesti" reitin rastille. Helppo rasti, virhe silti. Omjakon (sininen viiva) on puolisen tuntia perässä, ja tehnyt myös pienen virheen. Kuva on poimittu järjestäjän GPS-seurannasta.

rokauden kohdalla, mutta siihen menikin tasan kolme vuorokautta. Jatkoimme rasteja kuitenkin vielä järjestyksessä, mutta viimeistään rastilla 16 pitäisi tehdä isoja päätöksiä.

Sitten alkoi pitkä 30 kilometrin rastiväli 16, jossa ensin kiersimme Näätämojoen riippusillan kautta pakollisen kierron. Tarjolla oli polkuvaihtoehto Norjan rajaa pitkin, mutta se olisi tehnyt viitisen kilometriä lisää. Toisaalta aiempi vähäinen kokemuseni samasta polusta Nuorgamin Pulmankijärven lähettyvillä ei herättänyt innostusta, joten lähdimme suoraan, toki kierrellen kukkuloita ja etsien kulkukelpoista uraa. Pitkään maasto oli erittäin hidasta ja raskasta kosteikkoa.

Olin jo useamman vuorokauden keskittynyt tarkkaan suunnistamiseen, joten nyt tein päätöksen edetä nelisen tuntia pelkällä kompassin suunnalla. Annoin ajatuksen levätä ja etenimme Kaisan kanssa välillä niitä näitä jutellen.

Yön lähestyessä väsymyksen myötä aloin tehdä jälleen virheitä. Aivan rastin tuntumassa tein samaistusvirheen ja nousimme oikean vaaran väärälle laelle. Jonkin aikaa haimme rastia, kunnes päätimme pitää päivän toisen ruokatauon. Sen aikana kävimme läpi vaihtoehtoja sääntökirjaa tavaten, sillä jäljellä oli 1,5 vuorokautta aikaa päästä maaliin. Rasti 17 olisi 55 kilometrin päässä ja siihen ei olisi mitään mahdollisuuksia, joten vaihtoehdot olivat kisaohjeissa ennakoon määritellyt oikoreitit bonusrasteineen. Ehtisimmekö rastille 19, jonka jälkeen rasti 24 ja kaikki bonusrastit? Vai sittenkin pelkkä rasti 19 ja suoraan maaliin? Ehkäpä, jos suinkin jalat säilyisivät etenemiskunnossa. Hylkäsimme kuitenkin rastin 19 ja tavoittelimme kaikkia bonusrasteja. Sukkani olivat sisäpuolelta kauttaaltaan vaalean punakirjavat, joten valinta oli helppo. Tästäkin oli maaliin matkaa vielä 70 kilometriä.

Ajatus toimi paremmin tauon jälkeen ja otimme rastin 16. Pysähdyimme parin kilometrin jälkeen yöunille, sillä rutiineista oli pidettävä kiinni.

Päivä 5: Kohti maalia

Aloitimme paluumatkan lähes samaa reittiä kuin tullessa, mutta tällä kertaa löysin huomattavasti parempaa maastoa, ja palasimme Näätämojoen ylitykseen lähes puolet nopeammin kuin mennessä.

Väsymys painoi ja jalkaterät olivat liian kipeät lyhyenkin tauon jälkeen, joten emme pysähtyneet viimeisten kahdeksan tunnin aikana. Tein jälleen virheet aivan rastien 24 ja 27 tuntumassa.

Viimeisellä varsinaisella rastilla 27 rastimies kertoi meidän voittavan kilpailun. Helpotus oli suuri. Emme olleet saaneet mitään tietoja Omjakonista tai muista sen jälkeen, kun lähdimme rastilta 14 eli yli 1,5 vuorokautta aiemmin. Kaiken tämän jälkeen jyrkkä rinne alas asfalttitielle ja kolmen kilometrin juoksu maaliin oli helppoa.

Maalissa olimme voittajana 110 tunnin ja 300 kilometrin erämaavaelluksen jälkeen. Lopulta ero seuraaviin oli selvä. Vain kolme joukkuetta haki rastin 16. Toiseksi tullut joukkue

Kaisa ylittämässä Harrijokea toistamiseen. Kuvaaja: Jussi Lehtonen

*Matkalla rastille 25 tyypillisessä erämaassa. Tässä kohti kartta oli täynnä mustia pisteitä, mutta kiertomahdollisuutta ei ollut.
Kuvaaja: Kaisa Reinius*

Toulouse haki vain yhden bonusrastin, kun Omjakon jätti ne hakematta

Vähän suunnistusvirheitä ja taukoaikaa

Vahvuutemme oli tasainen etenemisvauhti. GPS-käppyröitä tutkimalla selvisi, että meillä oli joukkueista vähiten taukoaikaa. Etenimme koko ajan suoraan, ja suunnistusvirheitä tuli verrattain vähän.

Neste-, energia- ja lepotaktiikkamme onnistuivat. Minulla oli rintamuksessa 0,5 litran lötköpullo ja Kaisalla 0,75 litrainen kova pullo, joita täytimme jatkuvasti. Ne riittivätkin mainosti, kun osasimme ennakoida sopivia vesistöjä. Emme lisänneet vedenpuhdistustabletteja juomaveteen kertaakaan. Pari kertaa jouduimme ottamaan vettä seisseestä tai soisesta vesistöstä, mutta keitimme ne ruokaan. Jalkamme pysyivät riittävässä kunnossa säännöllisen huollon ja ilmakylpyjen ansiosta.

Säästyimme vammoilta, mutta palautuminen on vienyt aikaa ja vie vielä loppuvuoden, ennen kuin olen valmis seuraavaan koitokseen. Tapahtuma sopi täydellisesti minulle ja Kaisalle: olimme valmiit haasteeseen, emmekä tehneet yhtään taktista virhettä. ■